

Отъ бѣда да ме отърве.“
Докато орле издума,
Низомъ надолу полетѣ
И се на земя намѣри.
Петъръ стана, орле отърва,
Отърва го отъ два брата сокола
И си на орле думаше:
„Мълчи, мълчи, кръстато орленце,
Азъ ще тебе въ кафезъ да пазя
И ще те храня съ руди агнета.“
Даде Господь, орель продума
И на Петра отвърна:
„Петре ле, мой господарьо,
Не ща азъ твоитѣ кафези,
Не ща и твоитѣ агнета,
Дѣто ще мене да хранишъ,
Та изъ ржка ази да чакамъ.
Мило ми е за свободата,
Мило ми е за братчето:
Ние бѣхме два брата рождени,
Дѣто идѣхме, сѣ успѣвахме;
Вчера се съ брата свадихме,
Свадихме и раздѣлихме;
Азе си самичакъ останахъ
И днеска тукъ загинахъ
Отъ твоитѣ сиви соколи;
Ако бѣ братъ ми при мене,
Щѣше да ме отърве —
Братецъ е, Петре, много потрѣбенъ.“
Тогазъ се Петъръ досѣти,
Съ ржцѣ се в'глава удари
И съ тжженъ гласъ заплака:
„И орле се за братъ грижи и плаче,
А азъ брата си днесъ погубвамъ,
Като Петрани заржчахъ
Днесъ Павла да отрови;
Азъ вечъ самичъкъ оставамъ,
Катъ сухо дърво в'поле широко.